

ADVENDIAJA III PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Js 35:1-6a.10)

Lugemine prohvet Jesaja raamatust:

Rõõmustagu kõrb ja kõnnumaa, stepp hõisaku ja puhkegu õitsele. Lillevaip katku teda – nii rikkalikult peab ta õitsema, hõiskama, juubeldama ja rõkkama rõõmust. Antagu temale Liibanoni au, Karmeli mäe ja Saaroni ilu. Ning nemad saavad näha Issanda kirkust ja Jumala ülevust. Tehke tugevaks lõtvunud käed, nõrkenud jalad pange kindlalt seisma! Ütelge neile, kel süda on hirmu täis: Olge julged, ärge kartke – vaata, siin on teie Jumal. Tema kättemaks jõuab, teie Jumala karistus. Tema ise tuleb ja päästab teid. Siis avanevad pimedate silmad ja kurtide kõrvad lähevad lahti. Siis hüppab lonkaja otsekui hirv ja kidakeelse keel hõiskab. Sest need, keda Issand on vabaks teinud, pöörduvad koju tagasi. Nad tulevad Siionisse hõiskamisega, igavene rõõm särab nende palgeil. Rõõm ja heameel valdavad neid, kurbus ja halin ent taganevad. See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps146 ,6-7. 8-9b. 9c-10)

R: Issand, tule ja päästa meid.

Issand mõistab õiglast kohut neile, kellele tehakse liiga.

Tema annab näljasele leiba

ja päästab lahti kinniseotud.

Issand avab pimedate silmad.

R:

Issand tõstab sirgeks need, kes on küüru vajunud.

Issand kaitseb pagulasi,

Tema aitab vaeslapsi ja lesknaisi.

R:

Issand armastab õigeid,

kuid õela ta juhib eksiteele.

Issand on Kuningas igavesti,

Sinu Jumal, Siion, valitseb põlvest põlve.

R:

(Teine lugemine Jk 5:7-10)

Lugemine püha Jaakobuse kirjast:

Vennad, pidage vastu kuni Issanda tulemiseni, sest vaata – ka põllumees ootab oma maa hinnalist vilja ja on kannatlik ootama, millal tuleb sügisene või lõikuseaegne vihm. Olge siis teiegi kannatlikud, sest Issanda tulemine on lähedal. Vennad, ärge kaevake üksteise peale, et teid hukka ei mõistetaks – vaata, kohtumõistja seisab juba ukse ees. Olgu prohvetid teile oma kannatlikkuse ja pika meelega eeskujuks, sest nemad on kõnelenud Issanda nimel.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Js 61:1)

Halleluuja. Issand on mind läkitanud kuulutama vaestele õndsusesõnumit. Halleluuja.

(Evangeelium Mt 11:2-11)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Kui Johannes sai vangitornis kuulda Jeesuse tegudest, saatis ta oma jüngrid temalt küsima: “Kas sina oled see, kes pidi tulema, või peame ootama kedagi teist?” Jeesus vastas neile ja ütles: “Minge ja teatage Johannesele, mida näete ja kuulete: pimedad näevad jälle ja halvatud käivad, pidalitõbised saavad puhtaks ja kurdid kuulevad, surnud äratatakse üles ja vaestele kuulutatakse Jumala riiki, ning õnnis on see, kes ei leia, et mina talle pahanduseks olen.”

Kui Johannese jüngrid olid lahkunud, hakkas Jeesus rahvale Johannesest rääkima: “Mida te olete läinud kõrbesse vaatama? Pilliroogu, mida tuul kõigutab? Või mida te tahtsite näha? Inimest peeneis rõivais? Vaata, need, kes kannavad peeneid rõivaid, on kuningate kodades! Või miks te olete välja läinud? Et prohvetit näha saada? Jah, minagi ütlen teile: hoopis enamat kui prohvetit! Tema on see, kellest on kirjutatud: “Vaata, ma läkitan oma sõnumitooja su palge eele, kes valmistab sulle tee sinu ees.” Tõesti ma ütlen teile, naisest sündinute seast ei ole tõusnud suuremat, kui Ristija Johannes, kes aga vähim on taevariigis, see on suurem kui tema.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kuidas on inimesed kodustanud loomi? Või vahel ka vastupidi: kuidas on

loomad lähenenud inimestele nii, et nad mõlemad on hakanud omavahelist sõprust nägema meeldiva ja kasulikuna? Kuid kodustamine on toimunud ka teisiti. Inimene on nii mõndagi loomaliiki lihtsalt vangistanud ja nii kaua enda kõrval hoidnud, kuni nende vangipõlves sündinud järglased on aastatuhandetega unustanud oma algse, vaba loodusliku eluviisi.

Selle kõrval on huvitav küsida: kuidas on Jumal kodustanud meid? Kui palju on selles olnud inimese eneseotsinguid, küsimusi oma päritolu kohta, ja kui palju on Jumal neile vastu tulnud? Kui palju on meie jumalasuhtes hirmu, ja kui palju armu? Ja mis võibolla kõige olulisem: kui palju mõtleme omakasule ja kui vähe sellele, kuidas saaksime oma Jumalat teenida ja olla temale meele järgi?

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, Jeesus ütles: “Mida te olete läinud kõrbesse vaatama? Või miks te olete välja läinud? Et prohvetit näha saada? Jah, minagi ütlen teile: hoopis enamat kui prohvetit!”

Kes oli Johannes? Tema ei teinud imesid; Johannese jaoks oli oluline täita Jumala tahet, küsimata, mis ta selle eest tasuks saab, kas rahvas teda kiidab või mitte. Piibli kaante vahel väljendab Johannese kogu olemus justkui üht suurt jahmatust – kuidas ometi ei saa inimesed nii lihtsatest asjadest aru: et tõde on tõde tõe enda pärast, ja et Jumal on Jumal ilma et kedagi tuleks temasse uskumiseks meelitada või ähvardada.

Näib, et Johannes valmistas rahvast oma ristimisega ette pigem viimsekspäevaks, nagu Jeesus hiljem oma teist tulemist kirjeldas – selleks päevaks, kui Lunastaja tuleb taeva pilvedel mõistma kohut elavate ja surnute üle. Maailmalõpu hirmsate sündmuste eelootuses tundus elu Johannesele kuidagi laisalt rahulik: ei mingeid maavärisemisi ega taevast allakukkuvaid tähti... Sellepärast saatiski ta oma jüngrid Jeesuse juurde sisuliselt etteheitega: “Kas sina oled see, kes pidi tulema, või peame ootama kedagi teist?”

Jeesuse vastus pidi Johannese kannatamatust leevendama: pimedad näevad jälle ja halvatud käivad, pidalitõbised saavad puhtaks ja kurdid kuulevad, surnud äratatakse üles ja vaestele kuulutatakse Jumala riiki... See tähendab, meelearandust ei vaja ainult need, kellele kohtu ees surmaotsus välja kuulutatakse, et nad viimasel hetkel veel oma patte kahetseda jõuaksid. Patutundmise jaoks ei piisa hirmust ainult; selleks, et patust hoiduda, tuleb ka uskuda, et Jumal on hea ja ta tahab ka meist teha midagi head. Patutundmist vajavad inimesed tegelikult juba enne kui nad pattu teevad ja seda pärast kahetsema peavad... Ehk nad siis võibolla mõtlevad ka sellise ebatavalise võimaluse peale, et pattu ei peagi nii tingimata kahetsema – sel juhul, kui patt lihtsalt tegemata jätta...

Armsad õed ja vennad, kui Jumal teeks vähem imesid, kas siis oleks ta vähem Jumal? Kas siis oleks ta meid vähem loonud ning meie oleksime vähem inimesed? Jumal on lõpmatu ja igavene, tema lõpmatus ei ulatu ainult suurusesse, vaid ka lõpmatult väike võib tema jaoks olla lõpmatult hea. Ja on sel lõpuks üldse vahet, kas olla väiksem või suurem taevariigis... peaasi ju ikka, et taevariigis!

Ausalt öeldes peaks meil olema pisut piinlik, et Jumal saab meile oluliseks suures osas vaid sellepärast, et ta teeb imesid ja õnnistab meid heade andidega. Kuid teisalt: just nende kaudu väljendab Jumal seda olulist külge oma tahtest, et tema tahab head – viimses kohtus tahaks ta kõik inimesed õigeks mõista... Kui vaid meie ise oleksime nõus temaga kaasa töötama, süvenema omaenda olemusse, leppima sellega, et oleme loodud olendid. Meil tuleb vaadata ikka oma Looja poole, et kuulata teda, nii et meie saaksime olla rahul oma saatusega, ja Jumal ei peaks kibedasti kahetsema seda päeva, mil ta otsustas meid luua... Aamen.